

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/56/2014
Identifikačné číslo spisu: 3712010248
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:3712010248.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného F. J. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica z 23. októbra 2012, sp. zn. 2T 121/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 12. novembra 2013, sp. zn. 23To 6/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. J. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica z 23. októbra 2012, sp. zn. 2T 121/2012, bol obvinený F. J. uznaný vinným v bode 1/ z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 27. decembra 2011, v čase medzi 00.20 hod. až 00.45 hod. v Považskej Bystrici, na sídlisku Stred v bare Majestic, v opilom stave fyzicky napadol tam prítomného O. Z., nar. XX. V. XXXX, bytom A. XXX tak, že vrazil do neho, následne ho udrel päťou do tváre, trhal ho za košeľu a zhodil ho na zem, a keď mu chcel v ďalšom konaní zabrániť W. Q., nar. XX. S. XXXX, bytom N., časť N. XXX, udrel ho päťou do tváre, čím takto spôsobil O. Z. a W. Q. zranenia s dobou liečenia do 7 dní,

2/ dňa 27. decembra 2011 asi o 00.50 hod. v Považskej Bystrici na Hviezdoslavovej ulici, neďaleko baru Majestic, keď proti nemu zasahovala privolaná hliadka PZ z Obvodného oddelenia PZ Považská Bystrica, v zložení práp. J. U. a práp. Mgr. K. W., vulgárne hliadke PZ nadával, a keď bol vyzvaný, aby sa ukludnil, prestal vulgárne nadávať a preukázal svoju totožnosť, na výzvu nereagoval, pri zaistení kládol aktívny odpor, pričom bol práp. J. U. spacifikovaný na zem, a keď sa mu snažila založiť služobné putá, kopol ju nohou do pravého kolena, pričom v tej dobe ďalší člen hliadky PZ práp. Mgr. K. W. zasahoval proti S. J., nar. XX. A. XXXX, ktorý tiež vulgárne nadával na adresu hliadky PZ, ktorý keď videl ako

obvinený F. J. kopol práp. J. U., snažil sa jej pomôcť tak, že ako držal S. J. na zemi, chytil aj obvineného F. J. a snažil sa ho udržať na zemi, pričom ako sa obvinený F. J. metal a trhal na zemi, práp. Mgr. K. W. si odrel obe zápästia a poranil si prsty na ľavej ruke, čím takto obvinený F. J. spôsobil práp. J. U., nar. XX. O. XXXX, trvale bytom N., I. XXXX/XX, pomliaždenie kolenného kĺbu, zlomeninu hlavičky pravej ihlice, čiastočné roztrhnutie píšťalového kolaterálneho (bočného) väzu, drobné trhliny chrupavčitej časti vnútorných nosných kĺbových častí stehnovej kosti, ktoré zranenia si vyžiadali podľa znaleckého posudku znalca chirurga liečenie najmenej štyri mesiace a ktoré zranenia ju obmedzovali v bežnom spôsobe života počas trvania doby liečenia, dlhodobým používaním podpory pri chôdzi, výraznou bolestivosťou poraneného kolena, znemožnením vykonávať niektoré pohyby pravou dolnou končatinou, zdĺhavou rehabilitáciou ako aj pohybovým obmedzením v prípade nastúpenia do zamestnania, a poškodenému Mgr. K. W., nar. X. V. XXXX, trvale bytom N., časť N. XX, pomliaždenie oboch zápästí, zakrvácanie pod nechty a natiahnutie kĺbu štvrtého prsta ľavej ruky, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrovanie s dobou liečenia do 7 dní.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 323 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 7 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zároveň zaviazaný k náhrade škody poškodenej J. U. vo výške 3 268,25 Eur.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 12. novembra 2013, sp. zn. 23To 6/2013, na podklade odvolania obvineného F. J. podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. vyššie citovaný prvostupňový rozsudok zrušil vo výroku o treste a rozhodujúc sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného odsúdil podľa § 323 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Výroky o vine a náhrade škody napadnutého rozsudku zostali predmetným rozhodnutím nedotknuté.

Prezident Slovenskej republiky rozhodnutím z 13. júna 2014, č. 20/2014-PR, podľa § 472 Tr. por. udelil obvinenému F. J. milosť a podľa čl. 102 ods. 1 písm. j/ Ústavy Slovenskej republiky mu odpustil z právoplatne uloženého trestu časť vo výmere 6 rokov.

Dňa 2. januára 2014 bolo na Okresný súd Považská Bystrica doručené dovolanie obvineného F. J., smerujúce voči obom skôr uvedeným rozhodnutiam, ktoré tento podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Schmidla a kde ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. f/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Neskôr (6. februára 2014) bolo okresnému súdu doručené i doplnenie dovolania, a to o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

V bližšom písomnom odôvodnení podaného dovolania obvinený konkrétne poukázal na to, že:

- doposiaľ nebolo zákonným spôsobom rozhodnuté o sťažnosti jeho advokáta JUDr. Faturu proti uzneseniu o vznesení obvinenia z trestného činu útoku na verejného činiteľa (v spise sa nachádza iba úradný záznam o tom, že uvedenú sťažnosť vzal späť ním novozvolený obhajca);
- v prípravnom konaní bol vypočúvaný bez zistenia jeho fyzických a psychických schopností absolvovať výsluch;
- procesnoprávne ustanovenia neboli dodržané ani pri výsluchoch ďalších osôb, o čom svedčia formálne chyby v údajoch o mieste a čase výsluchov na jednotlivých stranách zápisníc;
- bol vypočúvaný ako svedok v čase, keď už iní svedkovia boli vypočúvaní vo vzťahu k nemu ako k obvinenému a v danom čase už teda muselo existovať uznesenie o vznesení obvinenia;
- v spisoch sa nenachádza osvedčenie o spôsobilosti použitia technického prostriedku na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu v čase ich použitia, a preto je uvedený dôkaz potrebné považovať za contra legem;
- znalecký posudok na zranenia poškodenej vypracoval lekár MUDr. O. H., ktorý nie je znalcom z

príslušného odboru (v praxi sa zaoberá úplne iným odborom ako je chirurgia či traumatológia, a síce je odborníkom na toxikológiu, alkoholológiu a serohematológiu), a teda ide o dôkaz nezákonný;

- náhrada škody bola poškodenej priznaná na základe minimálne pochybných, ak nie priamo úmyselne falšovaných dokladov;

- súdy nepožadovali pre adhézne konanie doklady, ktoré by jednoznačne a bez všetkých pochybností dokladovali výšku spôsobenej škody poškodenej, ale bez akéhokoľvek objektívneho posudzovania jej túto priznali v celom rozsahu, pričom navyše tiež vôbec nezistovali, či si obdobné položky už poškodená neuplatnila v rámci civilného konania;

- nik neodstraňoval rozpor v záznamoch polície týkajúcich sa jeho zadržania, keď v jednom z nich je uvedené, že lekárske ošetrovanie nepotreboval a v druhej presný opak (nieť však záznamu o tom, prečo ho potreboval a prečo mu nebolo poskytnuté);

- vzhľadom na poznatky z oblasti medicíny je vylúčené, aby dňa 27. decembra 2011 o 11.34 hod. bol u neho negatívny výsledok prítomnosti alkoholu v dychu;

- výsluchy svedkov W. Q. a O. Z. boli v prípravnom konaní vykonané v neprítomnosti a bez predvolania jeho advokáta, a preto nemohli slúžiť ako dôkaz vo forme ich prečítania na hlavnom pojednávaní;

- znalec z oblasti toxikológie nezisťoval u neho stupeň alkoholického opojenia v čase spáchania skutku, a neskúmal tiež ani vplyv ďalších látok na jeho konanie a prejavy;

- tak znalecký posudok ako ani celé trestné konanie nedáva vôbec odpoveď na to, čo bolo príčinou spustenia tak agresívneho správania bez akýchkoľvek zábran u človeka, ktorý dovtedy nemal žiadne problémy násilného charakteru;

- ak sa pripustí záver, že sa sám priviedol do stavu opitosti, kedy podľa zhodných tvrdení poškodených a svedkov mal byť nepríčetný, potom je na mieste zvažovať aj správnosť použitej právnej kvalifikácie, nakoľko do úvahy by zrejme prichádzalo použitie skutkovej podstaty trestného činu opilstva podľa § 363 Tr. zák.;

- priebeh vzniku zranenia ani úmysel ho spôsobiť nie je možné považovať za preukázaný;

- bolo potrebné do konania pribrať aj znalca z odboru medicíny ORTL na skúmanie vplyvu použitého plynu z policajného paralyzéra na organizmus človeka, predovšetkým na zrak a dýchacie cesty, čo by malo veľký vplyv na verifikáciu jeho údajného úmyslu;

- doposiaľ sa nikto nezaoberal a nevysporiadal s tým, že v lekárskom potvrdení MUDr. K. G. bezprostredne po udalosti sa uvádza, že poškodená tvrdila, že pri zatýkaní na ňu páchatel spadol - konajúcim justičným orgánom stačilo na odstránenie rozporu vo vzťahu k diametrálne inak popísaným vznikom zranenia pri neskorších výpovediach poškodenej len jej vyjadrenie, že ošetrojúci lekár bol nejaký arab, asi jej zle rozumel, pričom ona sa aj u sestričky dožadovala toho, že chce zapísať, že uvádzala, že páchatel ju kopol (nik nepovažoval za potrebné vypočúť tohto lekára ani spomínanú sestričku k overeniu výpovede poškodenej);

- nik nezisťoval, v akej miere sú dôveryhodní svedkovia zo strany polície, najmä poškodená a svedok W.;

- vzhľadom na existujúcu situáciu nebolo aj s odkazom na Metodiku vykonávania služobných zákrokov príslušníkmi PZ v policajnej praxi zrejme najprofesionálnejším a správnym riešením to, ktoré zvolili policajti v danom prípade;

- bolo vhodné s ohľadom na jeho minulosť predvolať napríklad trénera na zistenie jeho povahových a osobnostných prvkov vo vzťahu k agresii pri športovom záporení;

- zainteresovaným v danom prípade pravdepodobne unikla pozornosti doktrína výchovného a preventívneho trestu, ohľad na prvotrestaného, ktorý je osobou v podstate blízku veku mladistvých, a rovnako tak i možnosť mimoriadneho zníženia trestu;

- jeho písomné vyjadrenie, údajne slúžiace ako podklad pre konanie odvolacieho súdu v jeho neprítomnosti z formálneho hľadiska nespĺňa potrebné zákonné atribúty a v skutočnosti je iba jeho žiadosťou o to, aby sa konanie realizovalo v prítomnosti jeho advokáta.

Obvinený má za to, že v trestnom konaní došlo k porušeniu nasledovných zákonných ustanovení: § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 10, ods. 11, ods. 12, ods. 13, ods. 19 Tr. por., § 36 ods. 5 Tr. por., § 44 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 58 ods. 1 Tr. por., § 85 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 120 ods. 1 Tr. por., § 131 ods. 1 Tr. por., § 132 ods. 1 Tr. por., § 143 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 146 Tr. por., § 157 ods. 1 Tr. por., § 158 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 159 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 184 ods. 1 Tr. por., § 185 ods. 1, ods. 2

Tr. por., § 188 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Tr. por., § 213 ods. 2, ods. 3 Tr. por., § 244 písm. h/ Tr. por., § 293 ods. 3, ods. 6, ods. 7 Tr. por., § 15 Tr. zák., § 17 Tr. zák., § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. a/, písm. d/, písm. j/, písm. n/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., § 127 ods. 2 Tr. zák., § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a § 363 ods. 1 Tr. zák.

S ohľadom na vyššie uvedené preto obvinený F. J. záverom navrhol, aby dovolací súd po verejnom prejednaní veci v zmysle § 384 a § 386 Tr. por. rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. a aby v zmysle § 388 Tr. por. vec prikázal okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Zároveň pritom žiadal, aby bolo podľa § 380 ods. 2 Tr. por. per analogiam rozhodnuté o jeho prepustení z výkonu trestu na slobodu.

Na súd prvého stupňa bolo dňa 5. septembra 2014 doručené písomné vyjadrenie prokurátora príslušnej okresnej prokuratúry k podanému dovolaniu, podľa názoru ktorého je toto nedôvodné a navrhuje ho preto najvyššiemu súdu na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Prokurátor má za to, že na hlavnom pojednávaní bolo dostatočne preukázané, že konanie F. J. naplnilo po formálnej stránke všetky subjektívne i objektívne znaky skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a správne dospel k uznaniu viny. Objektívne vyhodnotil všetky dôkazy a ustálil skutkový stav, vychádzajúc pritom nielen z čiastočného doznania samotného obvineného, ale aj z výpovedí svedkov a najmä poškodených. Ani krajský súd v odvolacom konaní nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo odvolanie obvineného dôvodné v tom, že by bolo potrebné jeho konanie prekvalifikovať. Rovnako tak neboli zistené ani žiadne závažné porušenie práva na obhajobu či iné procesné pochybenia. Pokiaľ ide o uložený trest, tento je primeraný, v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadrila i poškodená J. U., a to tiež prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. O. U.. Uviedla, že všetky dovolateľom špecifikované dôvody je nutné považovať nielen z ich vecno-právneho, ale i procesno-právneho hľadiska za absolútne nedôvodné, nespĺňajúce základné požiadavky na podanie dovolania. Obe súdne rozhodnutia sú tak po stránke hmotno-právnej ako i procesno-právnej bezchybné právne akty, vydané v súlade so zákonom. Čo sa týka namietaného porušenia práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), tu poškodená odkázala na ustálenú judikatúru, konkrétne na judikáty R 6/2010 a R 7/2011, vzhľadom na ktoré sú výhrady obvineného irelevantné. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. (hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo konané v neprítomnosti obvineného bez splnenia k tomu potrebných podmienok) potom považovala za potrebné upozorniť na tú skutočnosť, že ako v prípade hlavného pojednávania tak počas verejného zasadnutia, na ktorom sa prejednávalo odvolanie dovolateľa, boli vždy splnené všetky prvky spravodlivého procesu a tiež aj možnosť obvineného v týchto štádiách trestného konania vznášať jednak osobne a jednak i prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu Mgr. Marcela Péliho námietky. Ak sa obvinený ďalej domáha nápravy s poukazom na to, že trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného (§ 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por.), tak i tieto jeho tvrdenia sú absolútne neopodstatnené, nakoľko zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pokiaľ ide o súhlas poškodeného s trestným stíhaním páchatel'a. A keďže plne v súlade so zákonom bol i postup súdov pri vykonávaní dokazovania, nemôže byť napokon naplnený podľa názoru poškodenej ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., spočívajúci v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

S ohľadom k skôr zmienenému poškodená záverom navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané

proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Čo sa týka námietok obvineného F. J. podraditeľných pod niektorý z dovolacích dôvodov uvedených pod písm. c/, písm. d/ alebo písm. g/ § 371 ods. 1 Tr. por., tu bolo povinnosťou najvyššieho súdu - ešte pred pristúpením k skúmaniu ich samotnej opodstatnenosti - zistiť najskôr splnenie zákonnej podmienky zakotvenej v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por., a teda predchádzajúceho vytýkanie v dovolaní uvádzaných pochybení najneskôr v odvolacom konaní.

Po podrobnom preštudovaní spisového materiálu v zmysle skôr uvedeného pritom možno konštatovať nasledovné:

Obvinený F. J. (ani jeho obhajca) počas celého predchádzajúceho konania ani raz nenamietal nič z toho, čo uvádza v podanom dovolaní, a teda skutočnosťami ním uvádzanými prvýkrát v tomto mimoriadnom opravnom prostriedku sa dovolací súd pre nesplnenie základnej zákonnej požiadavky nemôže zaoberať, až na jednu výnimku. Ešte skôr než sa však najvyšší súd k tejto vyjadrí, nedá mu na danom mieste nepoukázať na to, že vyššie uvedený záver rezultuje z predchádzajúceho postoja obvineného k jeho konaniu počas celého trestného konania, keď sa tento k skutkom kladeným mu za vinu doznal (uvádzal však, že si všetko podrobne nepamätá, nakoľko mal pozitíve väčšie množstvo alkoholu), svoju trestnú činnosť oľutoval a prejavil snahu o vysporiadanie sa s poškodenými. Jediné jeho námietky spočívali v tom, že v odvolaní žiadal prekvalifikovať konania pod bodom 1/ na priestupok a pod bodom 2/ len ako druhý odsek a uložiť mu primeraný, podstatne nižší trest.

Pokiaľ ide o už spomínanú výnimku, tak túto predstavuje výhrada obvineného o údajnom nesplnení podmienok pre konanie odvolacieho súdu v jeho neprítomnosti (§ 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.), keď ako podklad k uvedenému malo nesprávne slúžiť jeho písomné vyjadrenie, ktoré bolo však v skutočnosti iba jeho žiadosťou o to, aby sa verejné zasadnutie realizovalo v prítomnosti jeho advokáta. Odchýlka oproti ostatným námietkam spočíva v danom prípade v tom, že v prípade uvádzanej výhrady je skúmanie splnenia podmienky jej skoršieho namietania najneskôr v odvolacom konaní z logických dôvodov nezmyselné, a preto sa dovolací súd relevantnosťou danej námietky musel zaoberať a v tomto smere teda preskúmať správnosť či zákonnosť krajského súdu.

Z predloženého spisu najvyšší súd zistil, že verejného zasadnutia konaného dňa 12. novembra 2013, na ktorom Krajský súd v Trenčíne rozhodol o odvolaní obvineného F. J., sa zúčastnil o.i. obhajca obvineného Mgr. Marcel Péli, ktorý mal podľa obsahu zápisnice z predmetného zasadnutia predložiť odvolaciemu súdu súhlas obvineného, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Na č.1. 279 spisu sa pritom nachádza písomné podanie obvineného F. J. z 11. novembra 2013, označené ako „Súhlas, aby sa pojednávalo v mojej neprítomnosti“, ktoré je ním vlastnoručne podpísané, a kde sa doslovne uvádza nasledovné: „V mojej trestnej veci je vytýčený termín verejného zasadnutia na 12.11.2013 (ide o zjavný preklep, správne malo byť 2013, pozn.) o 9.00 hod. Vzhľadom na môj zlý psychický stav žiadam, aby sa vyššie uvedené pojednávanie uskutočnilo v mojej neprítomnosti, pričom dávam vyslovene súhlas, aby sa pojednávalo v prítomnosti môjho advokáta, ktorý uvedie všetky skutočnosti týkajúce sa mojej trestnej veci.“ Ide tu o zjavný výslovný prejav vôle obvineného, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti (§ 293 ods. 7 Tr. por.), ktorý nie je možné vyložiť inak, a už vôbec nie tak, ako sa toho domáha obvinený v podanom dovolaní, a síce, že išlo iba o jeho žiadosť o to, aby sa konalo v prítomnosti jeho advokáta (odhliadnuc od toho, že o uvedené ani nebolo potrebné žiadať).

Najvyšší súd teda zistil, že postup odvolacieho súdu bol správny a v súlade so zákonom, ak vzhľadom na výslovný a vlastnoručne podpísaný prejav vôle obvineného, citovaný vyššie, vykonal dňa 12. novembra 2013 verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, a preto nemožno hovoriť ani o naplnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Ak ide o v podanom dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por., tak k tomu treba uviesť iba toľko, že poukaz na uvedený dôvod dovolania je absolútne scestný, nakoľko v posudzovanom prípade žiaden súhlas poškodeného na trestné stíhanie obvineného F. J. s ohľadom na znenie ust. § 211 ods. 1 Tr. por. nebol potrebný (nie je tu splnená jednak podmienka trestného stíhania pre niektorý z tam uvedených trestných činov a jednak ani podmienka vzájomného špecifického vzťahu medzi obvineným a poškodenými - vzťahu oprávňujúceho poškodeného ako svedka odoprieť výpoveď vo vzťahu k obvinenému). Z toho dôvodu preto ani najvyšší súd nepovažoval za účelné v danej súvislosti trvať na dodatočnom odôvodňovaní uvedeného dovolacieho dôvodu (obvinený predmetný dovolací dôvod totiž uplatnil bez ďalšieho odôvodnenia).

A napokon čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného pod písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por., tak tu treba hneď v úvode uviesť, že z jeho je zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat' výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytykať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Daná úprava teda výslovné vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť resp. celkovo spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Obvinený F. J. v podanom dovolaní viackrát svoje námietky smeruje práve vo vzťahu k skutkovým zisteniam, keď napríklad upozorňuje na neodstránené rozpory, neúplnosť vykonaného dokazovania, či nesprávne vyhodnotenie jednotlivých vo veci zadovážených dôkazov (v tejto súvislosti podáva ich iné, podľa jeho názoru „správne“ hodnotenie). Obzvlášť rozsiahlo a veľmi podrobne sa dovolateľ venuje i opisu možného priebehu vzniku zranenia poškodenej práp. J. U. (spochybňuje, že by k nemu mohlo dôjsť tak, ako je to ustálené v skutkovej vete) a údajne nepreukázaného úmyslu ho spôsobiť, čo opäť nie je nič iné, ako napádanie skutkových zistení a záverov súdov nižšieho stupňa, ktorých preskúvanie je však zo strany dovolacieho súdu v tomto prípade vylúčené.

Ako už teda bolo niekoľkokrát zdôraznené, skutkový stav ustálený súdmi nižšieho stupňa je pre dovolací súd záväzný, nie je ho možné už preskúmať, doplniť príp. meniť, pričom tento potom aj podľa názoru najvyššieho súdu napĺňa všetky zákonné znaky (tak objektívne ako i subjektívne) skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ako i zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák.

Pokiaľ ide o dovolateľom navrhované právne posúdenie jeho konania ako trestného činu opilstva podľa § 363 Tr. zák. (s ktorým prichádza mimochodom po prvý krát až v podanom dovolaní, čo ale z pohľadu úspešnej uplatniteľnosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je dôležité), tak tu je potrebné konštatovať, že pre uvedené posúdenie by bolo potrebné, aby vo veci konajúce súdy k dospeli k záveru, že obvinený F. J. konal v stave nepričetnosti, ktorý si neprivilil v úmysle spáchať trestný čin. K takému záveru však ani okresný a ani krajský súd po vykonanom dokazovaní nedospel (napokon i samotný obvinený v odôvodnení podaného odvolania uvádza, že sa skutku dopustil v stave

zmenšenej pričetnosti, ktorú si spôsobil sám), pričom najvyšší súd v tomto smere nie je oprávnený nič meniť.

Záverom je potrebné sa vyjadriť i k námietkam obvineného vo vzťahu k uloženému trestu, kedy podľa jeho názoru u neho nebol dostatočne braný ohľad na preventívny a výchovný účel trest, ako i na to, že je osobou prvotrestanou a blízkou veku mladistvých. Tiež bolo podľa jeho názoru možné i mimoriadne zníženie trestu.

K posledne uvedeným námietkam považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že obvinenému bol právoplatne uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávajúcu trestnú činnosť pripúšťa a tento zároveň nevybočuje z rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby (viď k tomu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.), pričom tiež nebolo zistené ani porušenie žiadneho hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy viažuceho sa k rozhodovaniu o treste, ktoré by bolo podraditeľné pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Ak ide o poukaz na to, že v predmetnom prípade malo byť použité mimoriadne zmiernovacie ust. § 39 Tr. zák., tak k tomu najvyšší súd uvádza, že v zmysle ustálenej súdnej praxe uvedená okolnosť nemôže znamenať naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov (bližšie viď k tomu stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010 a uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5/2011).

S poukazom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatnených námietok z pohľadu relevantných dovolacích dôvodov, a preto nemohol inak, ako dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.